

Galeries sí, galeries no, sí, no, sí, no, sí

Durant la redacció d'aquest text se'm van fer presents un munt de preguntes no resoltes sobre què puc dir i què no. Com exposar les relacions entre la galeria i l'artista? Com explicar aquest món? Un ecosistema en què, en la majoria de casos, la línia entre les qüestions professionals i les qüestions personals és tan prima.

Text > **JORDI MITJÀ**, artista visual

D'aquestes i d'altres problemàtiques cada artista en donarà una versió diferent i molts cops contradictòria. Per això, sempre és millor no caure en generalitzacions; cada galeria és un món, i cada artista ha de trobar la galeria o les galeries que entenguin i respectin el seu treball i s'adaptin a les seves particularitats. Al meu entendre, aquesta és la clau. Tinc la impressió que en una relació

d'aquest tipus preval el bon fer i el respecte mutu, la resta és treball i aprenentatge en comú.

Al llarg d'aquests anys, les mateixes experiències de treball amb les galeries han estat plenes d'alts i baixos, molt probablement per falta de coneixements en qüestions de legalitat i de responsabilitat compartida. No conec cap sistema tan enrevessat com aquest. Només anomenant algunes tasques ens podem arribar a fer una idea del nivell de dificul-

tat que implica treballar-hi: representar l'artista en un territori concret (país o ciutat); facilitar i donar a conèixer la seva obra; generar intercanvis amb altres galeries, museus, institucions, fires, col·leccionistes...; provocar o facilitar les col·laboracions entre col·legues de

>> *Vista de l'exposició de Jordi Mitjà «Llegir amb les condicions idònies» (2017) a Bombon Projects - Art Gallery, de Barcelona.*

(Autoria: BOMBON PROJECTS)

professió, i, finalment, comercialitzar la producció, atenent tot aquest conjunt de materials sensibles, i poder-ne viure.

Les tasques o el compromís que s'assigna a l'artista tampoc són poca cosa. Sempre he pensat que hem de remar plegats, artista i galeria; que és un treball conjunt i que per aquesta raó ha d'imperar sempre l'equilibri, i que aquest equilibri només s'aconsegueix parlant obertament de tot i exposant qualsevol dubte que aparegui en el camí. Una galeria finalment traça una trajectòria que ha de ser compartida amb l'artista.

En general, quan entres per primer cop a «treballar» en aquest ecosistema, les mateixes dinàmiques establertes o enquistades del sector fan que l'experiència no sigui gairebé mai el que n'esperes... O alguns cops, sí, i altres, no. Aquestes vivències primerenques, en alguns casos (penso directament en «experiments»), m'han permès avesar-me a un món riquíssim i altament densitat. Els artistes necessitem tant les galeries com les galeries als artistes. Jo dic *sí* a les galeries que tracten amb rigor i humanitat els seus artistes o treballadors, que no incorren en ingerències i que consensuen les línies a seguir. I evidentment he dit alguns cops *no* a galeries que confien poc en el treball que realitzem, que no compleixen les condicions contractuals pactades, que s'erigeixen en mandatàries absolutes i ens releguen a una posició de productors sense veu.

Els primers cops que vaig trepitjar l'àmbit d'una galeria, ho vaig fer en contextos i espais que ja havien perdut la funció comercial, eren pròpiament llocs d'exhibició. Recordo, per exemple, l'exposició individual que vaig fer a la Galeria Canaleta, de Figueres, o algunes exposicions a la Fundació Espais d'Art Contemporani, de Girona. No va ser fins uns anys després que vaig accedir a una galeria *real*, ProjecteSD, de Barcelona, amb la qual vaig treballar molt a l'inici d'aquella aposta personalíssima de la Sílvia Dauder. Allò va ser tota una lliçó de professionalitat, un aprenentatge. Després vindria la vinculació amb Raïña Lupa, també a Barcelona, que va durar fins a la fusió amb la Galería masArt. D'aquelles dues galeries en sortiria la Galería +R, amb la qual vaig treballar fins a la dissolució del projecte.

En l'actualitat estic vinculat amb els meus galeristes, la Joana Roda i en Ber-

>> Monument precari amb monedes inhabilitades, de Jordi Mitjà (2017).

(Font: BOMBON PROJECTS)

nat Daviu, de Bombon Projects, també de Barcelona. Un espai representat, en certa manera, per una nova fornada de galeristes que, des de la complicitat amb els seus artistes, obren noves vies i canvien rols i formes de gestió, amb la qual cosa possibiliten la supervivència del sector. És des d'aquesta op-

ció d'una galeria totalment implicada amb els projectes que promou i amb un tracte molt proper que em sento còmode. Les galeries, com els artistes, també s'han de reinventar constantment. D'aquesta darrera experiència de treball, dic *sí* al seu sentit comú i esperit de risc.